

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoP/41/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315202819
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holíč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2315202819.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v právnej veci starostlivosti o maloleté dieťa: I. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, v konaní zastúpený kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Galanta, dieťa rodičov - matka: B. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., B. XXXX/X, a otec: E. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XX, o určenie výživného, na odvolanie matky proti uzneseniu Okresného súdu Galanta č.k. 24P/40/2015-9 zo dňa 09.03.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením prvostupňový súd konanie zastavil a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie s použitím ustanovení § 103, § 104 ods. 1, § 81 ods. 1, § 159 ods. 3 O.s.p. odôvodnil tým, že prekážka *res iudicata* (prekážka veci už rozhodnutej) je nedostatkom podmienok konania, ktorý nemožno odstrániť a súd musí v danom prípade konanie obligatórne zastaviť. Súd zistil, že matka sa návrhom domáha nároku, o ktorom sa už právoplatne rozhodlo, hoci nárok, na ktorom sa rodičia nedohodli, súd nezamietol, čo je však v súlade s rozhodovacou praxou v konaniach vo veci starostlivosti o maloleté deti, ale bol jednoznačne predmetom toho konania a aj rodičovskej dohody, ktorú súd schválil. Z uvedených dôvodov súd postupoval podľa citovaného ustanovenia a toto konanie podľa § 159 ods. 3 O.s.p. zastavil. O trovách konania rozhodol súd v zmysle ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p., podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie matka maloletého, ktorým sa domáhala, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Podľa odvolateľky súd nesprávne rozhodol, keď nebral do úvahy žiadosť o zaostaté výživné za obdobie od 11.09.2013 do 10.11.2014. Súd mal určiť výživné 100,- Eur mesačne od 11.09.2013 už v konaní o pôvodnom návrhu a nie až od 25.11.2014. O spätnom výživnom sa právoplatne nerozhodlo.

Otec maloletého odvolací návrh nepodal, k odvolaniu matky uviedol, že na pojednávaní dňa 05.11.2014 sa s matkou maloletého dohodli, že jej bude prispievať na výživné vo výške 100,- Eur namiesto 80,- Eur s tým, že si nebude nárokovať spätné výživné za obdobie od 11.09.2013 do 10.11.2014.

Kolíznym opatrovníkom odvolací návrh nepodal, k odvolaniu matky sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu,

proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má aspoň základné zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je vecne správne a je potrebné ho potvrdiť.

Z obsahu spisu vyplýva, že matka sa návrhom doručeným súdu prvého stupňa dňa 16.02.2015 domáhala určenia výživného na maloleté dieťa za obdobie od 11.09.2013 do 10.11.2014 s odôvodnením, že otec si vyživovaciu povinnosť dobrovoľne neplnil. Z obsahu pripojeného spisu sp. zn. 16P/184/2014 je pritom jednoznačné, že vo veci starostlivosti o maloleté dieťa prebiehalo na návrh matky, ktorý bol doručený súdu dňa 11.09.2013 konanie, kde sa matka domáhala určenia výživného na maloleté dieťa odo dňa podania návrhu, ktorý neskôr doplnila o celú úpravu práv a povinností. V danej veci sa rodičia na pojednávaní dňa 05.11.2014 dohodli na zverení, zastupovaní, správe majetku, styku a výživnom na maloleté dieťa odo dňa právoplatnosti rozsudku, ktorú rodičovskú dohodu súd prvého stupňa schválil rozsudkom č.k. 16P/184/2014-122 zo dňa 05.11.2014, proti ktorému sa rodičia aj kolízny opatrovník vzdali práva podať odvolanie. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 25.11.2014.

V zmysle ust. § 159 ods. 2 O.s.p. výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého. Podľa ods. 3 tohto ustanovenia len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Z vyššie citovaného ustanovenia vyplýva, že ak súd právoplatne o veci rozhodol, nemôže o nej znova konať a rozhodovať. Vzniká tu prekážka rozsúdenej veci (*exceptio rei iudicatae*). Prekážka rozsúdenej veci (*res iudicatae*) patrí k procesným podmienkam a zistenie jej existencie v každom štádiu konania musí viesť k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva vtedy, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec. Totožnosť predmetu konania je totožnosť nároku uplatneného z rovnakého skutkového základu, či skutkového deja. O tých istých účastníkov ide aj vtedy, ak v konaní vystupujú nositelia práv z rovnakého právneho vzťahu v opačnom procesnom postavení, a tiež vtedy, ak v neskoršom konaní vystupujú právni nástupcovia účastníkov už skončeného konania. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený (t.j. ak je založený na rovnakých skutkových okolnostiach a rovnakom právnom dôvode). Podmienky totožnosti účastníkov konania a totožnosti predmetu konania musia byť splnené súčasne.

Prekážka veci právoplatne rozhodnutej teda znamená, že sa už raz v tej istej veci právoplatne rozhodlo. K jej porušeniu dôjde vtedy, ak sa začne opätovne konať medzi tými istými účastníkmi a o tej istej veci, hoci už bolo vo veci právoplatne rozhodnuté. Za tu istú vec treba v novom konaní považovať ten istý nárok, o ktorom sa už prv právoplatne rozhodlo, ak sa opiera o ten istý právny dôvod vyplývajúci z totožného skutkového stavu (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20.10.2011, sp. zn. 5Cdo 280/2010).

Súd prvého stupňa postupoval správne, keď skúmal danosť podmienok konania a dospel k správneému záveru, že v danom prípade je daný neodstrániteľný nedostatok podmienky konania v zmysle § 159 ods. 3 O.s.p., keď o uplatnenom nároku matky už bolo právoplatne rozhodnuté v konaní Okresného súdu Galanta sp. zn. 16P/184/2014, keď predmetom tohto konania bol okrem iného návrh matky na určenie výživného na mal. I. G. s účinnosťou od 11.09.2013. O tomto návrhu bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 16P/184/2014-122 zo dňa 05.11.2014, proti ktorému sa rodičia aj kolízny opatrovník vzdali práva podať odvolanie, rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 25.11.2014. Preto nemožno totožný návrh na určenie výživného s účinnosťou od 11.09.2013 znova uplatňovať v samostatnom novom konaní. Nič na tom nemení skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 16P/184/2014-122 zo dňa 05.11.2014 bolo určené výživné od právoplatnosti tohto rozsudku. Pokiaľ matka s takýmto rozhodnutím súdu nesúhlasila, mala možnosť nevzdávať sa práva na podanie odvolania a využiť možnosť podať odvolanie.

S poukazom na § 103 a § 104 ods. 1 O.s.p., keďže prekážka rozsúdenej veci (exceptio rei iudicatae) je považovaná za neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, bolo nevyhnutné predmetné konanie o návrhu matky na určenie výživného na mal. Jakuba Pagáča za obdobie od 11.09.2013 do 10.11.2014 zastaviť. Odvolací súd preto preskúmané uznesenie s použitím § 219 ods. 2 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 146 ods. 1 písm. a), v spojení s ustanovením § 81 ods. 1 O.s.p., s použitím § 224 ods. 1 O.s.p.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.